

Verslag Research Day 2
19 november 2022
B.H.M. Calluy

Gesprekspartner #1: Job Balk

Ik begon de ochtend met een gesprek met Job Balk. Na de realisatie dat hij mijn visie beoordeeld had, gingen we dieper in op het onderzoek.

Hij vroeg me eerst om mijn relevantie uit te leggen, zodat ik een sterke basis had om vanuit verder te werken. Deze gaf ik hem met plezier en na een paar kritische vragen, vond Job dat die ijzersterk stond. Mijn eerste vraag aan hem waren tips voor het transcriberen van het interview. Hij vertelde me dat er ook andere manieren zijn om een interview te analyseren. Dit door, bijvoorbeeld, een samenvatting te maken en deze op te sturen naar de gesprekspartner ter goedkeuring. De zogeheten “Member Check”

Voor de analyse voor mijn observaties vertelde Job me dat ik een code moet gebruiken om die data te analyseren. Hij noemde “de onderzoeksslang van Boeijen” als een interessante bron. Al wist hij niet of Fontys hiermee aan de slag gaat.

Ook de indicatoren die uit de deskresearch kwamen, kunnen helpen om de analyse te maken.

Er moet dus een analyse komen van de indicatoren van de verschillende vormen van chaos.

Nadat deze vragen beantwoord zijn, vroeg Job me om mijn relevantie te formuleren. Wat is nu hetgeen dat je onderzoekt en waarom is dat belangrijk?

Ik vertel hem hoe de vork aan de steel zit (namelijk ik wil een shift in de mindset van de docent. Als er chaos is, moet die niet worden weggeduwd maar net omarmt worden op een artistieke manier. Dat levert op dat de leerlingen gezien en gehoord worden, hun gevoelens een plek krijgen en er actief mee gewerkt wordt. Voor de docent levert dit op dat die het lesmateriaal dat gegeven moet worden kan benaderen vanuit een andere hoek. Dezelfde doelen kunnen gehaald worden, dankzij kunsteducatie en daarmee de omarming van chaos.). Dat zat goed, volgens Job.

Job gaf ook kritiek. De afbakening van mijn onderzoek is, voor hem, te breed. Kinderen van 6 – 12 jaar (van het eerste tot en met het zesde leerjaar in het Vlaamse onderwijssysteem) is zeer breed. Er zit enorm veel verschil op.

Is het dan niet interessanter om de afbakening kleiner te maken? De behoeften zijn anders en de impulsenverwerking is anders. Daar heeft hij gelijk in, en er is een verdeling in het systeem: initiatie (6-7jarigen) en woordatelier (8-11-jarigen).

Hier moet ik echt nog iets mee doen, want het is té groot.

ALS ik deze groep laat vallen in mijn onderzoek, moet ik dat goed kunnen onderbouwen. Je zou ze kunnen onderzoeken in een vervolgonderzoek, gaf Job me als tip.

Een van de grote tips dat Job me gaf voor mijn onderbouwing, zijn de doelen van de overheid. OVSG zou hierin enorm kunnen helpen om mijn verhaal kracht bij te zetten.

Hij verzekerde me ook dat ik genoeg mensen aan het observeren en interviewen ben. Ook daar zit een afbakening die belangrijk is, voor zowel je agenda, als je onderzoek, als jezelf als onderzoeker.

Wat hij wel nog een interessante gesprekspartner zou kunnen zijn, is een beleidswerker. Deze heb ik in mijn tweede ronde interviews, wanneer ik praat met theatermakers.

Als laatste ging het over de output. Hoe pak je alles samen in? In welke vorm?

Er is een idee om het te gieten in een vorm van een toolkit. Zelf had ik nog geen idee, en hij vertelde me dat de keuze die ik zal maken ook onderbouwd moet zijn. Dit kun je doen door je geïnterviewde te vragen in welke vorm ze deze informatie zouden willen ontvangen.

Een paar ideeën die hij me gaf zijn: een podcast, een workshop, een instructievideo...

Hou het praktisch, was zijn tip. Een praktijkonderzoek vraagt om een praktische communicatie.

Op het einde van het gesprek wisselde we contactgegevens uit en bedankte we elkaar voor het fijne gesprek.

Gesprekspartner #2: Mary Vincenten-Aarts

Het tweede gesprek van de dag was met een gekend gezicht: Mary Vincenten-Aarts.

Ik gaf haar een update over mijn onderzoek en waar ik nu mee bezig ben.

Ik vroeg haar als eerste of ook zij tips had over hoe je een interview kunt analyseren. Ze vertelde me dat ze een schema had gemaakt in Excel. Daar turfde ze de woorden en zinnen die het vaakst gebruikt werden, door wie ze gezegd werden en in welke context. Zo kreeg ze snel een overzicht van de data.

Daarna vertelde ik haar over mijn observaties. Ik legde uit hoe ik nu te werk ga en vroeg haar of ze misschien tips had om deze data op een andere (of betere) manier te verwerken.

Ze vroeg me hier of mijn onderzoeksvraag nog altijd dezelfde was. Dat is die niet meer, na het houden van de interviews, vertelde ik haar. Mijn onderzoeksvraag is: “Welke vormen van chaos kunnen worden ingezet bij groepen lagereschoolkinderen in een artistiek proces?”

Ze gaf me als inzicht dat chaos 2 (de chaos van de overprikkeling) altijd een chaos is die niet productief is en dus een chaos die je niet kan inzetten. Die moet eruit gefilterd worden. Deze moet eerst duidelijk neergezet worden, om ze eruit te halen. Dit filteren moet blijven gebeuren, tot er een tekort komt: wanneer hebben ze nood aan chaos? Wanneer is de creativiteit op?

Ze vertelde me dat ik hierin ook moet afbakenen. De leerlingen die ik observeer zitten in twee groepen die elk afzonderlijk bestudeerd kunnen worden. Op deze tijdsspanne zal het niet lukken om ze allemaal evenveel aandacht te geven, plus er is al een keuze gemaakt in de experimenten. Deel deze keuze in het logboek en leg de focus op de groep die je wil onderzoeken, vertelde ze me.

Er zal dus ook een andere vorm van productieve chaos zijn én een andere vorm van productieve chaos werken voor hem.

Door de chaos toe te laten bij de leerlingen, ontstaat er procesgerichte didactiek: de reis is even belangrijk, of belangrijker, als/dan het eindproduct. Ook deze vorm van didactiek kan me helpen om mijn observaties te analyseren. Dit samen met de groepsvorming, is cruciaal voor hoe productieve chaos geuit wordt.

Opeens kwam er een idee: Kun je de niet productieve chaos (chaos van de overprikkeling) omzetten naar productieve chaos?

Mary denkt van wel! Dus dat zou een interessante hoek kunnen zijn om het onderzoek te bekijken! Hier vertelde Mary me dat ik mijn eigen expertise mag gebruiken. Omdat de relevantie en interesse start vanuit mij, mag ik dat nog meer gebruiken.

Ook de tijdsfactor kan hierin belangrijk zijn. Hoe speelt tijd mee? Wanneer grijp je in, qua tijd? Zorgt tijd voor chaos? En kan je dus tijd inzetten om niet productieve chaos omzetten naar productieve chaos?

Het grootste struikelblok was, voor mij, behandeld.

Dus gooide ik de vraag op: hoe maak je die communicatie? Mary vertelde dat ze toen een paper schreef. Dat is niet de vorm die hier voor past.

Er moet iets praktisch komen, vonden we, maar ik kan moeilijk een aantal kinderen meenemen naar Tilburg. Ook een workshop van de opdrachten die ik aan hen gaf zal niet werken, aangezien de opdrachten gemaakt zijn voor een specifieke leeftijd en hoe deze leeftijd chaos uit.

Een idee is om dit te vragen aan de collega studenten. Even kijken naar wat zij doen, en wie weet kunnen ze wel een goed idee naar de tafel brengen om te delen met iedereen.

Een filmpje zou kunnen werken, denkt Mary. Stop motion of de leerlingen filmen. Zelf kreeg ik opeens het idee om iets met pixel art te doen, het onderwerp van mijn vrije ruimte. Mary vond dat een leuk idee, en het zou best wel eens kunnen werken!

Gesprekspartner #3: Marion Tränkle

Mijn derde en laatste gesprekspartner was Marion Tränkle. Voor her eerst had ik een niet Nederlandstalige gesprekspartner. Dit was even een uitdaging, maar vol goede moed en haar op mijn Engels accent, ging ik het gesprek ik.

Na een paar gegevens uit te wisselen en te bespreken wat we van elkaar weten, probeerde ik uit te leggen waar mijn onderzoek over ging en hoe ik het zou doen.

Dat was geen gemakkelijke opdracht, merkte ik, ook al had ik mijn pitch voorbereid. Ik legde haar uit welke vormen van chaos er zijn, wat ik geoefend had en toch lastiger was in het Engels dan gedacht. Hier zit nog zeer veel winst te halen, want als ik mezelf moet verdedigen in het Nederlands, moet dit vlotter.

Er kwamen vervolgvragen, zoals: “to what end?” als in: “Waartoe moet dit allemaal leiden?” en “How do you want to use this chaos?”. “Hoe gebruik je die chaos?”

Het viel me op dat ik deze vragen zeer breed beantwoordde. Ik had steeds het gevoel dat ik het niet helder genoeg aan het uitleggen was, en daardoor steeds toevoegde en toevoegde, waardoor het alleen maar onduidelijker werd.

Naarmate het gesprek vorderde, werden de vragen scherper: “Hoe verhouden experimenten zich tot je onderzoeksvraag?”; “Hoe meet je de resultaten van je experimenten?”; “Is er al onderzoek naar gedaan?”

Per vraag gaf ik antwoord, en werd ook ik scherper. Samen kwamen we tot het point, het scherpst van de snede. Daarin ontdekte ik dat ik al heel wat weet van mijn onderwerp! Een fijne realisatie.

Marion beaamde dat, al vertelde ze me ook dat mijn onderwerp zeer breed is. Marion begreep nog niet hoe mijn onderzoek elementen ingezet worden om één vraag te beantwoorden.

Ik probeerde het nog eens. Opeens kreeg ik de verlossende woorden: “That is much clearer!” Eindelijk had ik mijn onderzoek goed uitgelegd!

De volgorde is belangrijk: starten met het probleem, vertel wat voor onderzoek je al hebt gelezen (hoe gaan anderen om met dit probleem) en hoe ga jij het bekijken. Door steeds meer in te zoomen, kom je op jouw onderzoek uit. Je moet begrijpen wat het probleem is, wat de strategieën zijn van anderen, hoe jij het probleem ziet om daarna jouw oplossing te bieden, gelinkt aan het onderzoek dat onderbouwd is dankzij interviews, experimenten, theorie...

Ze vertelde me dat het grootste struikelblok in het begrijpen van mijn onderzoek de definities waren van chaos. Omdat ze allemaal gelinkt zijn aan creatie.

Dat is niet zo. De definities zijn dat absoluut niet. Echter maak ik steeds, opnieuw en opnieuw, de vertaalslag naar het creatieve. Ik buig ze dus naar mijn hand en mijn visie.

Ze gaf me als tip om mijn onderzoeksvraag terug aan te passen. “Begin met een hoe” gaf ze me als tip. Daardoor kan mijn antwoord een tool worden dat ingezet kan worden door degene die het lezen. Zo kan ik specifiekere worden in zowel mijn onderzoek, als in het antwoord.

Ze vroeg me om mijn onderzoeksvraag nog eens opnieuw te stellen.

Ik was het kwijt. Ik was het even helemaal kwijt. Mijn hoofd zat overvol met informatie.

Ik probeerde de vraag te stellen vanuit de “hoe” en kwam op het volgende: “How can you use chaos with groups of elementary school children to create a play?”

Ze vertelde dat het einde van die vraag misschien moet zijn: “To be creative?” of “To stimulate creativity?”

Ze vertelde me ook dat ik zou kunnen/moeten kijken naar enkel productieve chaos. Want daar kan je iets mee doen! Dat kan die creativiteit stimuleren! En wat is dat exact? Welke methodologie? Welke ‘inner workings’ zitten daarachter? Ofwel: Welke tools gebruik je uit theater om dit te doen en waarom?

Ik vertelde haar dat ik dit enorm interessant vond, want theater is hierin uniek. We spelen situaties, rollen en verhalen die in een veilig kader staan waarin ze vrij kunnen bewegen. De regels, de methoden, de setting van de theaterlessen leent zich hier enorm voor.

Daarnaast zijn er dingen zoals: leren over jezelf, leren communiceren, leren werken met anderen... Samen hebben we hier even verder over nagedacht om de positieve kracht van deze kunststroom te leiden naar een onderzoek. Zeer interessant om te zien dat de kunststroming die ik hanteer in mijn experimenten, daadwerkelijk ook belangrijk is en niet maar vanzelfsprekend mag beschouwd worden, wat ik wel deed.

Ze vroeg me of dit mijn eerste onderzoek was. Ik zei: "Ja." En vroeg haar nog om een paar algemene tips.

"Write from your heart.", je motivatie is enorm belangrijk.

"Make use of your knowledge." Je weet al veel, gebruik die kennis.

"Find ways to relate your personal situation and interests into the broader knowledge field." Dat is lasting, maar door specifiek te werken en een duidelijke vraag te beantwoorden, kan dat zeker en vast! Een heldere communicatie is daarin essentieel. Daar moet ik nog zeker over nadenken.

Op het einde vertelde Marion me dat in dit onderzoek de onderzoeksvraag enorm zal veranderen. Daar moet je voor open staan.

Ik vertelde haar dat dit zeker en vast het geval was, want hoe meer ik onderzoek, hoe meer die vraag veranderd. Dat was een fijne bevestiging.

Op het einde van het gesprek bedankte we elkaar voor elkaars tijd en ideeën en wenste we elkaar een fijne dag.